

A kékségről...

*Amikor észreveszed, hogy az élet rajtad felejtette kék lenyomatait;
mehatványozod a kékségét.
Magadra öntöd a tintatartódat.
Készségesen alámerülsz a kékségben.
Tintahalak úsznak el melletted
és menekülés közben sötét váladékot bocsátanak ki.
Vészhelyzet van!
A véraláfutástól kéken
sötét gondolatfoltjaidban nem leled a kék madarat.
Kékvéred mégsem engedi,
hogy morzejeleket küldj a felszínre.
Színt vallani nem akarsz,
és ék sem tudsz lenni tintás alakok és kékharisnyák között.
Inkább egyedül kanalazod tintalevesed papírgaluskával.
Hasadással szaporodsz mint a kékmoszatok.*

A felnőttkorról...

*Kiegészítő hazugságok sminkelik arcodat.
Fáradt vagy.
Bedőlsz a vágyak ágyába.
Hajléktalan bizalmad melléd búj.
Kiehezett sejtelveid vacsorát kérnek.
A félelmed felszolgálja élelmét.
Él elméd betáplálja kinőtt tejfogadalmaidat.
Aggodalomra nincs okod.
A felnőttkor befogadott.*

Az örökbefogadásról...

(RÉ-nek ajánlva)

Ha azt mondom örökbefogadlak,
azt jelenti: a létembe kapcsoltalak örökre.
Örökre addig tart, míg nyomaink vannak az időben.
Időben vagyunk, amíg emlékeznek ránk.
Emlékezni arra lehet, akinek maradandó története van.
Története annak van, aki mer szeretni.
Szeretni annyi, mint felismerni a Mindenhatót.
Mindenható, kinek tekintetéből egy másik szempár is kilát.
Lát az, aki a szemfényvesztéstől nem vakul meg,
„mindössze” megretten.
A rettenetes ember soha semmit nem ad.
Adni az tud, kiben kész-ség van a jóra.
A jóra várni kell.
Aki vár, az hisz még valaki eljöveteleiben.
Eljönni nem egyenlő az otthagynival.
Otthagyni azt lehet, aki befogadni képtelen.
A képtelen a képességek látszatát igyekszik fenntartani.
Akinek fenntartása van, nem adja olcsón a lelkét.
A lélek kikéri magának, ami neki jár.
Aki nem egyhelyben jár, az halad.
A haladás hálaadást érdemel.
Aki érdemel, annak kijut.
Ki jut el honnan hová, az önmagadtól függ.
Függ az, ki másokért is él.
Él, aki kezet nyújt az adósnak.
Adós, aki nem fizeti vissza a beléje fektetett bizalom kamatát.
Kamata annak van, ami jelent valamit.
A szívfájdalom jelent valamit: hiányt.
A folytonos hiányérzet öngazolódik.
(ÖN)gazolódni az tud, aki a gaztetteiért sem felel.
Felelni az után jó, ha megteremtettük a Teremtőt.
A teremtés egyszerű.
Egyszerűen lelket kell lehelni a másikba.
Valahogy így: „mert szeretlek, örökbefogadlak”.